

Dosarul nr. 3ra-463/22
2-20019889-01-3ra-21042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: V. Sîrbu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Bostan, V. Negru, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

15 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Mihail Popa reprezentat de avocatul Ghenadie Bobu,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Popa împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, terț Serviciul de Protecție și Pază de Stat cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea recalculării pensiei,

împotriva deciziei din 7 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Mihail Popa și a fost menținută hotărârea din 5 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La 11 februarie 2020 Mihail Popa a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, terț Serviciul de Protecție și Pază de Stat cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea recalculării pensiei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 87ef. din 18 martie 2011, s-a concediat din cadrul organelor afacerilor interne, la împlinirea vechimii în muncă care acordă dreptul la pensie, respectiv din data menționată fiindu-i stabilită pensie pentru vechime în muncă.

Ulterior, prin hotărârea din 16 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, care a devenit irevocabilă la 20 martie 2018, Inspectoratul General de Poliție a fost obligat de a recalcula vechimea în muncă lui Mihail Popa, cu includerea a avantajelor două luni de vechime pentru o lună de serviciu pentru perioada de la 12 martie 1992 până la 26 noiembrie 1997.

A menționat că prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 63ef. din 13 martie 2013, a fost primit la serviciu în poliție, în bază de contract, iar prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 457ef. din 19 octombrie 2018, a fost încetat raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special, în conformitate cu prevederile art. 38 alin. (1) lit. i) din Legea privind funcționarul public cu statut

special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016, în legătură cu transferul în altă autoritate publică.

Astfel, prin ordinul Serviciului de Protecție și Pază de Stat nr. 301 p/r din 23 octombrie 2018, a fost încadrat prin tranfer din cadrul Inspectoratului General al Poliției al MAI, în serviciul special, în bază de contract în cadrul Serviciului de Protecție și Pază de Stat, iar prin ordinul nr. 253 p/r din 22 octombrie 2019, a încetat îndeplinirea serviciului în baza art. 34 lit. d) din Legea cu privire la Serviciul de Protecție și Pază de Stat nr. 134 din 13 iunie 2008, cu vechimea în muncă care acordă dreptul la pensie.

În temeiul circumstanțelor menționate și în baza prevederilor art. 61 din Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne și din cadrul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 1544 din 23 iunie 1993, la data de 25 noiembrie 2019, a solicitat pârâtului recalcularea pensiei.

Prin decizia nr. 91/2019/370017 din 27 decembrie 2019 a Casei Naționale de Asigurări Sociale, Oficiul Teritorial Chișinău Centru, care a fost însoțită de scrisoarea nr. P-2569/19, din aceeași dată, i-a fost respinsă cererea, deoarece este beneficiar de pensie pentru vechime în muncă din 18 martie 2011, iar Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne și din cadrul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 1544 din 23 iunie 1993, nu prevede stabilirea/recalcularea repetată a dreptului la pensie.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la data de 9 ianuarie 2020 s-a adresat cu o cerere prealabilă la Casa Națională de Asigurări Sociale, prin care a solicitat reexaminarea cererii sale inițiale și acordarea pensiei recalculate, reieșind din vechimea totală în muncă și salariul primit, pentru ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii.

Prin scrisoarea nr. P-27/20 din 7 februarie 2020, Casa Națională de Asigurări Sociale i-a comunicat că asupra solicitărilor înaintate s-a expus deja prin răspunsul nr. P- 2569/19 din 27 decembrie 2019, copia cărui a fost anexată la scrisoare, însă reclamantul a considerat că pârâtul eronat a statuat obiectul cererii prealabile, deoarece dânsul a solicitat recalcularea pensiei și nu stabilirea acesteia în mod repetat.

Totodată, a considerat că pârâtul în răspunsul său, intenționat a interpretat eronat prevederile art. 61 din Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne și din cadrul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 1544 din 23 iunie 1993, prin încercarea de a nega dreptul de recalcul a pensiei după eliberarea din serviciu.

A susținut că prin conținutul art. 61 alin. (1) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, legislatorul a prevăzut expres posibilitatea recalculării pensiei în cazul în care apar circumstanțe noi, care duc la majorarea acesteia, fără a face precizare despre proveniența actelor suplimentare și data apariției lor, stabilind doar că recalculul se va face pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

Mai mult, a relatat că prevederile art. 61 din Legea menționată, contrar celor invocate de pârât, stabilesc clar că recalculul se efectuează în temeiul documentelor aflate la momentul recalculării în organele de pensionare și nu în momentul

pensionării, așa cum se invocă, și dacă pensionarul va prezenta ulterior acte suplimentare i-ar acorda dreptul la majorarea pensiei, iar recalcularea se va efectua pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

Astfel, prin invocarea faptului precum că recalcularea pensiei se face doar în baza actelor existente de până la stabilirea pensiei, Casa Națională de Asigurări Sociale interpretează eronat prevederile art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, având în vedere că această normă nu degajează o astfel de ipoteză.

A mai indicat că pârâțul Casa Națională de Asigurări Sociale stabilește, calculează și achită pensia angajaților structurilor de forță, începând cu 1 ianuarie 2017, iar din data intrării în vigoare a Legii nr. 1544 din 23 iunie 1993 și până la data de 1 octombrie 2017, faptul precum reangajarea în structurile de forță, constituia temei de recalculare a pensiei.

Dat fiind că în tot acest timp legea a fost interpretată în sensul direct al ei, în vederea recalculării pensiilor după reangajarea în serviciu, a susținut că este inadmisibil faptul interpretării diferite al legii în mod abuziv, defavorabil salariatului/pensionarului, numai pentru faptul că s-a schimbat instituția abilitată în vederea achitării pensiilor.

A declarat că autoritatea pârâtă în mod denaturat face trimitere la prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, deoarece această prevedere reglementează situația persoanelor cărora li s-a prelungit termenul de aflare în serviciu peste limita de vârstă, stabilită de legislație, pe când lui i-a fost stabilită pensia în legătură cu vechimea în serviciu și nu pentru limita de vârstă.

Totodată, a enunțat că și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, urmează a fi interpretat coroborat cu alin. (1) al aceluiași articol, care prevede regula că pensia se stabilește după eliberarea din serviciu. Astfel, spre deosebire de alin. (1) din articolul menționat, alin. (2) stabilește o excepție și anume reglementează situația când persoana nu se eliberează din serviciu, dar atinge limita de vârstă și întrunește condițiile prevăzute la art. 13 lit. a), și i se prelungeste termenul de aflare în serviciu. În acest caz temei de acordare a pensiei nu va fi ordinul de eliberarea din serviciu, dar ordinul de prelungire a termenului de aflare în serviciu, doar că pensia se va stabili în mărime de 50 procente din suma pensiei cuvenite.

A arătat că art. 2 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, stabilește momentul apariției dreptului la pensie, ca regulă, la data încetării serviciului și cu titlu de excepție, la data prelungirii termenului de aflare în serviciu peste limita de vârstă, dacă întrunește condițiile prevăzute de art. 13 lit. a) din aceeași lege.

În așa mod, a susținut că Casa Națională de Asigurări Sociale încearcă să ducă în eroare prin faptul că a solicitat stabilirea unei noi pensii, sub pretextul că prevederile art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, nu prevăd expres recalcularea pensiei după eventuala reangajare, reducând astfel norma la absurd.

Astfel, alegația precum că art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, nu prevede expres recalcularea pensiei după eventuala reangajare este lipsită de o justificare, deoarece aplicarea tehnicii legislative de a include toate circumstanțele și actele care pot duce la recalcularea pensiei este inoportună și imposibilă.

A remarcat că la prezentarea ulterioară a actelor suplimentare ce ar acorda persoanei dreptul la majorarea pensiei, legislatorul nu a indicat faptul că aceste acte trebuie să fi existat până la data stabilirii pensiei și nici nu rezultă din lege acest fapt,

motiv pentru care alegația pârâtului precum că recalcularea pensiei se face doar în baza actelor ce au existat până la data stabilirii pensiei dar au fost prezentate ulterior, este eronată, fiind denaturată în mod vădit norma, ceea ce contravine principiului securității raporturilor juridice degajat de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, în parte ce ține de previzibilitatea legii în corelare cu principiul încrederii legitime.

Mai mult, a susținut că este afectat gradul dublu de protecție a dreptului la pensie, atât din perspectiva dreptului fundamental consfințit în art. 47 din Constituție, cât și din perspectiva dreptului de proprietate garantat prin dispozițiile art. 46 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 al CEDO.

A opinat că statul trebuie să dispună de motive întemeiate pentru a pune în funcțiune orice ingerință privind dreptul la proprietate, aceasta urmând a fi nu doar legală și urmărind un scop legitim de protecție a interesului general, dar și necesară în vederea atingerii aceluși scop și în același timp rezonabilă și proporțională, adică cel mai bine plasată să asigure un echilibru just între interesele generale și individuale. O interpretare abuzivă în defavoarea părții slabe a circumstanțelor de fapt și a prevederilor legale care stabilesc recalcularea pensiei, duce în mod inevitabil la încălcarea nu numai a prevederilor legale naționale dar și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova face parte.

Din cele expuse, a menționat că Casa Națională de Asigurări Sociale nejustificat nu a luat în calcul perioada activității de la 22 septembrie 2015 ca circumstanță generatoare pentru recalcularea pensiei, contrar prevederilor art. 61 alin. (1) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, care coroborat cu prevederile lit. a) pct. 4 din hotărârea Guvernului nr.78 din 21 februarie 1993, stabilește că recalcularea pensiei se va efectua pentru perioada precedentă pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare, iar media lunară pentru stabilirea pensiei se face din ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii.

A solicitat anularea deciziei Casei Naționale de Asigurări Sociale, Oficiul Teritorial Chișinău Centru nr. 91/2019/37017 din 27 decembrie 2019, scrisoarea nr. P-2569/19 din 27 decembrie 2019, răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. P-27/20 din 7 februarie 2020 și obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale de a efectua recalculul pensiei pentru vechimea în serviciu, reieșind din media lunară pentru ultimele 12 luni calendaristice precedente concedieri din 22 octombrie 2019, cu includerea în vechimea în serviciu a perioadei de timp de la 14 martie 2013 până la 22 octombrie 2019.

Prin hotărârea din 5 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 11 noiembrie 2020 cu respectarea termenului prevăzut de art. 232 Cod administrativ, Mihail Popa a depus apel împotriva hotărârii din 5 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, iar la 28 ianuarie 2021 a prezentat motivarea apelului, având în vedere că hotărârea motivată a fost notificată în data de 15 ianuarie 2021.

Prin decizia din 7 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Mihail Popa și a fost menținută hotărârea din 5 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel prin prisma prevederilor art. 2 alin. (1) și (2), 7, 13 lit. a), 14 lit. a), 48, 61 alin. (1) și (2) al Legii asigurării cu

pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544 din 23 iunie 1993, a reținut ca fiind justă concluzia primei instanțe referitoare la netemeinicia acțiunii.

În contextul normelor enunțate, instanța de apel a reținut că legislatorul a stipulat concret momentul apariției dreptului pentru primirea pensiei militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne.

Sub acest aspect și având în vedere că de la 18 martie 2011, Mihail Popa beneficiază de dreptul la pensie militară pentru vechime în muncă, calculată și stabilită de Ministerul Apărării în baza art. 2 alin. (1) al Legii nr. 1544 din 23 iunie 1993, prin aplicarea regulilor de interpretare corectă a normelor indicate, este evident că deși ultimul, în legătură cu necesitatea de serviciu a fost încadrat repetat în serviciul prin contract până la 22 octombrie 2019, această circumstanță nu poate constitui drept temei pentru stabilirea/recalcularea unei noi pensii pentru vechime în muncă, prin includerea la stabilirea acesteia a vechimii de muncă obținute după data realizării dreptului la pensie pentru vechime în muncă la 18 martie 2011.

Curtea de apel Chișinău a menționat că dreptul la pensie pentru vechimea în muncă apare o dată, și anume, după eliberarea din serviciu cu dreptul de recalculare în condițiile legii. În speță, deși Mihail Popa a solicitat stabilirea/recalcularea unei noi pensii în condițiile art. 13 lit. a) al Legii asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544 din 23 iunie 1993, instanța de judecată a subliniat că de facto pensiile stabilite în baza Legii respective, pot fi recalculate doar în temeiul art. 61 din Legea enunțată, iar normele invocate de Mihail Popa în cererea de chemare în judecată ca temei de stabilire/recalculare a noi pensii pentru vechime în muncă se referă la condițiile de stabilire a pensiei și mărimea pensiilor la eliberarea inițială din serviciu, pe când reclamantul a solicitat stabilirea repetată a mărimii pensiei pentru vechimea în muncă în legătură cu reangajarea acestuia în serviciu.

La caz, instanța de apel a menționat că situației apelantului nu este incidental nici art. 13 și 14 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, invocat în acțiune ca temei de recalculare a pensiei pentru vechimea în muncă și nici a art. 61 din Lege, deoarece legiuitorul nu a prevăzut stabilirea repetată a dreptului la pensie pentru vechime în muncă după restabilirea la serviciu.

Instanța de apel a învederat că dreptul la pensie apare o singură dată, după concedierea din serviciu cu dreptul de recalculare doar în condițiile legii, iar legea nu prevede stabilirea repetată a dreptului la pensie pentru vechime în muncă după restabilirea la serviciu în organele afacerilor interne. Astfel, instanța de apel a reținut că, deși Mihail Popa s-a reangajat în câmpul muncii, aceste circumstanțe nu pot constitui drept temei pentru stabilirea/recalcularea unei noi pensii pentru vechime în muncă, prin includerea la stabilirea acesteia a vechimii de muncă obținute după data realizării dreptului la pensie, reeșind din salariul mediu obținut pentru perioada 14 martie 2013 - 22 octombrie 2019, fiind astfel neîntemeiate cerințele acestuia ce țin de obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale de a emite o decizie prin care să fie stabilit la pensie adaosul în mărime de câte 3% din sumele soldei pentru fiecare an complet de vechime în serviciu peste vechimea stabilită.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că de fapt, reclamantul Mihail Popa, pretinde la stabilirea camuflată repetată a pensiei pentru vechime în muncă și nicidecum la o recalculare a acesteia, or prin pretinsa recalculare a pensiei, ultimul

solicită ca pensia să i se calculeze dintr-un salariu distinct, de cel care a stat la baza calculării pensiei inițiale la data apariției dreptului - în anul 2011, adică reieșind din media lunară pentru ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii din 22 octombrie 2019.

Astfel, instanța de apel a reținut că decizia de refuz nr. 91/2019/37017 din 27 decembrie 2019 a Casei Naționale de Asigurări Sociale, Oficiul Teritorial Chișinău Centru, corect a fost apreciată de către instanța de fond, ca fiind legală și întemeiată.

Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău a conchis că prima instanță a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și corect a aplicat normele de drept material și procedural, iar soluția de respingere a acțiunii este justă, fiind rezultată din aprecierea probelor cercetate în cadrul procesului de judecată în coraport cu normele aplicabile speței.

La 20 ianuarie 2022 Mihail Popa reprezentat de avocatul Ghenadie Bobu, a depus recurs împotriva deciziei din 7 decembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

La 15 aprilie 2022 Mihail Popa reprezentat de avocatul Ghenadie Bobu, a prezentat motivarea recursului.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost interpretate și aplicate eronat normele de drept material, precum și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

A indicat că situația descrisă de către instanța de apel, nu este aplicabilă reclamantului, dat fiind că acesta a obținut dreptul la pensie pentru vechime în muncă, după care a activat, adică au apărut circumstanțe ce determină modificarea în sensul majorării cuantumului pensiei și acest fapt urmează să se realizeze, în caz contrar fiind îngrădit un dreptul de a beneficia de o pensie mai mare, ceea ce este inadmisibil.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 7 decembrie 2021, iar la materialele dosarului lipsesc date privind notificarea dispozitivului deciziei. Totodată, actele cauzei atestă că decizia instanței de apel a fost notificată recurentului în data de 30 martie 2022, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție a scrisorii recomandate (f.d.161). Astfel, recursul depus la 20 ianuarie 2022 și motivarea recursului prezentată la 15 aprilie 2022, este în termen.

Prin referința din 13 mai 2022, Casa Națională de Asigurări Sociale a solicitat respingerea recursului.

Prin referința din 18 mai 2022, Serviciul de Protecție și Pază de Stat a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Mihail Popa reprezentat de avocatul Ghenadie Bobu, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Mihail Popa reprezentat de avocatul Ghenadie Bobu.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Mihail Popa reprezentat de avocatul Ghenadie Bobu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron